

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 5. mal. travna 1889.

List 14.

Klepet — klepet, klepet!

Kaj mislijo Amerikanci o rokodelstvu hudega jezika?

So nekatere potuhnjene živali, katere iz zakonja napadajo mimogredoče, da se taisti niti braniti ne morejo. V to versto zveri prištevamo po pravici opravljivce in obrekovalce. Taki človek kolje in grize svojega brata, zategadel pravi tudi sv. Pavel: „Če eden družega grizete in zbadate, glejte da eden družega popolnoma ne končate.“ Koliko jih je, ki ne da bi se nadejali, so nagloma smertno ranjeni od strupene pušice opravljanja, obrekovanja!

Učenjaki so do današnjega časa v preštevanih prignali že daleč. Poštelili so koliko je približno število zvezd na nebu, koliko so oddaljene od sonca, zemlje, pot mnogih kometov; toda do danes še ni prišlo do mojih ušes, je-li že kak učenjak soštel obiranja, opravljanja, černjenja, obrekovanja in njih posledice. Radoveden sem zvedeti njih števila. Ne vém, ali bi se dala v milijonih, bilijonih, trilijonih itd. — vsa posneti in povedati. Če pa je v peklenški pisarni velikanska knjiga, kamor se zapisujejo ljuška vsa šviganja, pikanja hudih jezikov, ima gotovo na milijone hudobnih duhov opravila dovolj, da vsa opravljanja vanjo pišejo, pa da tudi poznajajo imena opravljivcev.

Dragi bralec! Ali si pa že tudi natančno prevdaril, kako hudi so nasledki dolzih jezikov ter opravljanja? Ne, mislim, da ne; zato prav storiš, ako glavo med dlani zagobjdiš in v samoti resno to stvar premišljuješ. Ti si dobra in odkritoserčna duša in ne moreš misliti, da je katoliški kristijan kos temu grehu se klanjati. Bog pravični kliče: „Kdor svojega bližnjega skrivaj

opravlja, njega bom preganjal.“ V resnici, v pravičnosti in odkritoserčnosti nas je vstvaril, in sicer vstvaril, da taki tudi ostanimo. Ne zastonj so že poganski Rimljani spoznali vso gnjusobo obrekovanja, zato so obrekovalcem na čelo vžigali čerko **C**, t. j. Calumniator (obrekovelec), da se je mogel vsakdo pred takim človekom varovati.

Hudojezičnik (—ica) pa se ne da niti po božji postavi in sodbi, niti po človeškem pravu od svoje pregrešne poti odverniti. Tudi še z veseljem našteva žertve, ktere je pokončal. On jemlje, šiplje, grize in spodkopuje bližnjemu dobro ime, in ne mara za besede modrega Siraha, ki pravi: „Dobro življenje ima pred seboj določno število dni; ali dobro ime ostane za večno. On (ona) pozabi, da človeška pravica zahteva ohraniti dobro ime, ko vendar vse službe, časti, rokodelstva in zveze med ljudmi slone na dobrem glasu, kakor na podlagi in se brez njega same ob sebi razderó. Zaupanje, zanašljivost, vernost, vse je proč, ako je dobro ime pokopano. Pojdi, dragi čitatelj, peljem te krog sveta in videl boš, kaj da je hudi jezik v tem oziru že storil in požgal!

Uboga sirota v zibeli je od vseh zapuščena, ker so njeno mater hudobni jeziki obdolžili: ta sirota je otrok tatinskih ljudi, — in dovolj je. Močen mladeneč se hoče rokodelstva izučiti; noben mojster ga noče vzeti: sosedova žena je iz nevošljivosti zatrosila, češ, oče njegov ima dolge perste in tuje blago tudi pred sinom ne bode varno. Deklica, ti se jokaš s svojo staro materjo, jokaš solze britkosti: imela si stopiti v zakon, v dobro službo, ali v samostan; pa nočejo te, če tudi ti je bilo obljubljeno: hudoben jezik te je postavil na očiten oder sramote.

Obriši pa si solze, Bog se bode zate maščeval! Zapuščen hlapec, zapuščena dekla, brez hrane, brez podstrešja si: zavidnež te je po krivem ovadil in povsod se ti vrata zapirajo. Potolaži se, tudi za tebe pridejo boljši časi. Vradnik je v službi občno spoštovan od vseh, ki mu imajo zapovedovati. Nekega jutra srečajo ga v pisarno prišedšega serpi pogledi njegovih višjih. Mož je nesramno zatožen nezvestobe in bo v prihodnje z ženo in otroci lakote umiral. Ne zgubi poguma, zatirani vradnik! Poznali smo enega tvojih bratov, kateri je bil ovajen, kakor ti, danes je predpostavljeni svojega prejšnjega višjega in podpornik svojega opravljevalca. Ubogi kupec, teka od prijatelja do prijatelja, manjka mu sto for., da plača menjico: nihče mu jih noče posoditi, opravljevalci jezik mu je spodmaknil vso vero in zaupanje. V par letih bi lahko postal imovit mož: sedaj je vsa sreča šla po vodi! Kako zadovoljno in veselo sta živela zakonska v krogu svojih otrok, v serčni in odkriti ljubezni. V podobni neke ženske priplazila se je obrekovalka v hišo. Od tega dne ni več ljubezni, ni več miru: razdor in prepir, očitane in zmirjanje ruši hišno srečo. Od mladih in starih je visoko čislan ta mojster, ta pobožni in izverstni učitelj; le s spoštovanjem se govori o njem v vasi. Ne da bi kaj slabega mislil, zapazi nekega dne, da ga učenci več tako zvesto ne slušajo, da se mu posmehujejo, da mu starši in odrasčena vaška mladina niso več tako prijazni, kakor poprej. Od kod ta nenadna sprememba? Iz zavida se je prederznil hudobnež, poštenega moža kot nepoštenega, nenravnega človeka raztrobiti. Kolika odgovornost!

Ubogi duhoven, tebe, maziljenca Gospodovega, vendar ne bode obrekljiv jezik ranil? — Tudi ti si o naslednik našega Gospoda, kateri je bil po krivem zatožen, k smerti obsojen. Tudi ti, o duhoven, si vsakdanja žertva lažnjivih opravljevalcev! Jezus je bil z vervmi zvezan in pred sodnji stol peljan; in ni redko, da v našem stoletju duhovna hudobni jeziki umažejo, učernijo, v verigah, kot hudodelnika, na tezo vlečejo. Poterpežljivo nosi butaro, nedolžni služabnik Božji, kliči, kakor je Veliki duhoven na križu: „Oče, odpusti jim; ne vedó, kaj delajo!“ Ura opravičenja bo udarila in kakor nekdanj sv. Anastazij, sv. Arnulf, boš zmagal, kajti Bog svojih ne zapusti.

Ali so ti jasne sedaj, dragi bralec, besede modrega Siraha: „Opravljevalec je stud ljudi?“ Glej Amana na stebri viseti in nesramna starca, ktera sta Suzano obrekla, strašne smerti umreti! — Kako se bode pač obrekovalcu godilo na

smertni postelji? Zamore li zopet krivico poravnati? Tisuče in tisuče duš bo klicalo ta dan:

Pravico, o Gospod, pravico!

Maščuj storjeno nam krivico!

(Po „Wander.“) J. J—r,
stud. phil.

Voltêr (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

„Narodnost v prvi versti.“

Od začetka se revolucija ni upala tako očitno postopati proti kerščanstvu; pa kmalu je vergla krinko raz obraz. Smešila je brezverska svojat cerkvene služabnike, povsodi je skušala spodkopavati cerkveno veljavo; začela je pa še le svoje pravo sovraštvo kazati s tem, da je jela napadati cerkveno premoženje. Revolucionarjem ni zadovoljila požertvovalnost, katero je skazovala duhovščina proti državi; blagajnica je bila zadegovalcem kmalo prazna, dolga mnogo; obljubila je tedaj duhovščina plačati v blagajnico 400 milijonov, prepustila ji desetino in dovolila, naj se vse cerkveno premoženje podverže zadavkanju. Kdo bi mogel zahtevati večje darežljivosti? Slednjič pové nadškof Pariški, da so katoličani pripravljeni podati še zlate in sreberne cerkvene posode, katere le morejo pogrešiti, da bi s tem olajšali splošno nadlogo. Vse zastonj! Nad mesec dni se je posvetovalo sobranje o pravici posestva in slednjič so tatinski grabeži določili: Cerkev nima pravice imeti posestva, le-tó postane lastnina celega naroda.

Zastonj so skušali odlični duhovni razdivjane roparje odverniti od krivičnega ravnanja; kazali so jim iz zdravega razuma, kako krivično da delajo; koliko da bi terpela vsied tega družba in kako bi se vsa pravica do posestva omajala; odločno so zavračali lažnjivo modrovanje o vse-mogočnosti narodovi, ter so dokazali, da more duhovščina s tisto pravico imeti posestvo kot vsak državljani; kazali so, kakošne nasledke bo to imelo za druge posestnike, ki kaj imajo, ako razširjajo vladni možje take nazore o imetji; prerokovali so, da taka krivica napoveduje pogin Francoski. Pa zastonj!

30. okt. je napolnila druhal roparjev nadškofovo palačo, da bi prisilila nadškofa, naj podpiše krivični in roparski predlog. Ker pa si Mirabeau (r. Mirabó) ni bil svést, bode li predlog sprejêt, je sejo preložil. Žugali so s smertjo vsakemu duhovnu, ki bi ne glasoval za predlog; zastopnikom cerkve še govoriti niso dovolili.

Tako je predlog proderl z večino 222 glasov. Vsa cerkvena posestva so se jela prodajati. Pa ker je bilo toliko posestev na prodaj, je njih kup zelo padel in roparska država ni vlekla dosti dobička iz svojega krivičnega ravnanja; še celo eden izmed njih je dejal: „Vi hočete biti svobodni in ne znate biti pravični!“ — Osodovit je bil korak 2. nov. 1790. V ta dan je prišel na svet hudodelni socijalizem. Od tega trenutka je ljudstvo vedno bolj divjalo; krivica je vedno rastla.

10. dec. 1790 se je jelo prodajati cerkveno premoženje v vrednosti štirih milijonov. 50.000 cerkvá, kapel, samostanov (pripežališč za umetnosti) je bilo oropanih, razdanih.

3. marca 1791 se polasti druhal dragocenosti in srebernine cerkvene, ktere se proglasé kot nepotrebne.

26. avg. pograbiyo rudečkarji vse posode, orodja iz medi in brona, kar jih morejo dobiti po samostanih, cerkvah in župnijskih hišah.

14. sept. se polasté posestev rimskega papeža v Avinjonu in v grofiji Venaisin.

16. avg. pozneje ravno takó zemljišč cerkvenih in samostanskih.

17. avg. se polasté vseh vertov, goric in poslopij, lastnije mnihov in redovnic.

10. sept. se polasté še one zlatnine in srebernine, katera je bila v nekaterih cerkvah ostala ter kujejo denar iz nje, ki naj bi se porabil za preskerbljenje armade! Opravičevali so svoj rop hinavski tatovi z besedami, da zlate in sreberne posode služijo le v nepotreben lišp, da niso potrebne za božjo službo, ki naj bi se veršila brez vnanjega blišča.

12. sept. oropa ljudstvo mreže z oken samostanov in jih porabi za sulice, s katerimi se oborožé meščani.

19. Pograbi ljudstvo posestva Malteškega reda. Kmalu na to se polasti zvonov, iz katerih lijejo topove. Kot krona vsih ostudnosti pa je bila postava, s katero so vsacega duhovna, ki bi tako ravnanje imenoval nepravilno, na deset let obsodili na galejo. Vsled tega so vsaki dan prilazili poslanci posameznih okrajev, da so prinašali pred konvent cerkvam ugrabljeno premoženje, češ, „na altar domovine!“ Prinašali so cele zaboje zlata in srebra in dragocenih kamenov, premoženje cerkveno. Spremljali so naropano premoženje z različnimi govori, n. pr.: „Nič pridiganja več, nič apostolov, nič božje službe! Vsakdo naj ima najvišje bitje po svoje; saj ima vsakdo do tega natorno pravico: Domo vina je bog pravega republikanca!“

Kako so pri tem zasramovali obleko škofovsko, duhovsko, jo oblačili, plesali, v nji tega ni popisovati, — to niso bili več ljudje, tudi zverine, ampak pesoglavci v človeški koži! Iz daljnih krajev so vozili na dvokolnicah cerkveni rop, na ravno tistih dvokolnicah, na katerih so pozneje vozili nedolžne ljudi k guilotini ali kosi, s katero so ljudem glave odsekovali!

Naj gerših počenjanj si ne upamo popisovati. To naj premišlujejo tisti, ki francosko revolucijo hvalijo, ki nevedne delavce na socialističke shode vabijo, da tam vero, cerkev, duhovne gerdijo, smešijo in zaničujejo! Pošteni katoličani varite se zapeljivcev!

(Dalje nasl.)

Sodba in kazni za grehe.

Ne bo nobenega greha, da bi ne imel svojega terpljenja. Tam bodo prevzetni z vsim sramotanjem napolnovani, in skopi bodo z naj revnišim pomanjkanjem stiskani. Tam bo ena ura težja v terpljenji, kakor tukaj sto lét v naj grenkejši pokori. Tam ni nič pokoja, za pogubljene nobenega tolažila; tukaj vsaj včasí prejenjajo težave, in človek vživa tolažila prijateljev. Bodi zdaj skerblijiv in skesan za svoje grehe, da boš v dan sodbe varen z zveličanimi. Takrat namreč bodo pravični z veliko stanovitnostjo stali proti tistim, kateri so jih stiskali in zatirali. Takrat bo stal kakor sodnik, kateri se zdaj ponižno podverže človeškim sodbam. Takrat bo imel veliko zanesljivost ubogi in ponižni, s strahom obdajan pa bo od vsih strani prevzetni. (De imit. Christi, I. I. c. 26.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Teržiča. (Novi križev pot in druge cerkvene naprave) „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in časté vašega Očeta, ki je v nebesih!“ je rekel naš Bog in Učenik učencem. Te svete besede pa niso veljale le njim, ampak vernim vsih časov, veljajo še prav posebno časom našim, ko se vidi in sliši toliko hudega po svetu, ko se z brezbožnim življenjem časti tako pogosto černi poglavar temè. Zato imajo pač prav katoliški časopisi, še več — njihova sveta dolžnost je, da pogumno branijo sveto vero, da ljudstvo budé in kličejo, mu odkrivajo rane sedanjega časa, pa tudi kažejo lepe izglede vernega prepričanja in prave pobožnosti, ki se, hvala Bogu, tudi v teh žalostnih časih nahaja še na svetu. Taki izgledi, take vesele dogodbe so res žarne zvezde, nad katerimi se verni duh blagodejno poživlja in za dobro vnema.

Nekaj tako veselega je Bog nam Teržičanom dal doživeti, hvala Njemu in naši farni varhinji Mariji! Obhajali smo lepo svečanost, ki bi pač ne bilo prav, ako bi ostala v spominu samo med našimi gorami.

Pobožni stari Teržičani so dobro vedeli, kolike pomembe je od papeža Klemená XIII l. 1765 s to-

likimi odpustki obdarovano 40urno počesčevanje Pre-svetega Rešnjega Telesa o pustnih dneh. Zato so res za Teržič storili neizrečeno dobroto, ko so z lepo vstanovo poskerbeli, da se ta spodbudna pobožnost v Teržiski farni cerkvi more obhajati leto za letom. Ne bom popisoval, koliko je ta pobožnost že dobrega storila med vernim ljudstvom Teržiškim, pa tudi sosednjim, ki se je tako z veseljem vdeležujejo. Omenim naj le, da letos je bila posebno ginljiva, zato ker smo ob enem ž njo imeli slovesnost, kakoršne Teržič morda več ko 50 let ni videl, je pa tudi, smem reči, ne bode zopet videl mnogo lét. Za Teržič tedaj je zgodovinske pomembe: dobili smo v farno cerkev nov prekrasen križev pot, res pravi kinč cerkve, ktere-ga je pustno nedeljo pred veliko sv. mašo blago-slovil preč. o. Jožef Bizavičar iz Ljubljane. Ta izredna svečanost je privabila še več — nenavadno veliko ljudstva, domačega in tujega, da je bila velika cerkev po vseh prostorih kar natlačeno polna. Pazljivo je ljudstvo sledilo svetim spodbudnim obredom, ko je preč. o. Jožef, spremljan od preč. o. gvardijana iz Loke, domače in sosednje duhovščine, po odpetem „Veni S. Spiritus“ blagoslovljal sprelepe štirinajstere postaje. Povsod po cerkvi si lahko opazil otroke in odrasle, ki so tudi imeli v rokah ali pred seboj na klopčih križe in križce z namenom, kakor so bili poprej podučeni, da bi jim bili za domačo pobožnost blagoslovljeni. Na tak blagoslovljen križek namreč bolnik ali kdor v cerkev ne more, lahko doma za-dobi iste sv. odpustke, kakor kdor v cerkvi križev pot moli. Kako se je pa vsem ginjenje kar bralo na obrazu, ko se po dokončanem blagoslovu s kora oglasi čversti, pevski zbor „Vexilla Regis prodeunt“, to je

„Zastava Kralja kaže se,
Blišči se Križeva skrivnost!“

ter potem P. Jožef pri vsaki postaji posebej poljubi križ na verhu in Kristusovo glavo na podobi, in se prekrasna podoba kviško dvigne in pripne na svoj prostor. Vseh oči so bile obrnjene na sprelepe po-staje in kakošen vtis so na nje te napravile, kaj so vsi po cerkvi čutili, je očitno naznanjala pobožnost, s katero je vse ljudstvo po cerkvi za P. Jožefom pred novimi podobami pervikrat sv. Križev pot molilo.

Tako smo tedaj v našo farno cerkev, posvečeno Oznanjenju Marijinemu, dobili sprelep kinč, ki jo zaljša, ter se zdi človeku, ko noter stopi, kakor da je vsa nova. Tiste terdnjave pred cerkvijo so odpravljene, mertvašnica stara poderta in nova na primerno mesto na pokopališči lično pozidana, pokopališče podaljšano in s čednim zidom obzidano, v cerkvi pa je veliki oltar ves vkusno prenovljen, tabernakelj po kaj ličnem in primernem načertu na novo izdelan, orglje so lično prebarvane in prenovljene. Enako je bila vlansko leto z malo rumen-kasto barvo, ktera prav dobro dé očem, lično pre-barvana vsa cerkev s škapulirsko kapelico vred. V prezbiteriju in doli do ladije je bil tudi vlani vložen lep marmorni tlak trojne barve, bel, črn in rudeč, prav pred oltarjem do ograje in spodaj pred ladijo; od ograje do stopnic pod prižnico pa dvoje barve, bel in črn. Ta marmorni tlak dá cerkvi kar novo podobo, tako da se od vrat gori človeku vidi, kakor bi bila od velikega oltarja doli do ladije pregernjena lepa preproga. Sam ta tlak z novo stopnico iz na-brežinskega marmorja pri obhajilni mizi in z dvema stopnicama iz črnega marmorja vstric prižnice brez

druzega popravljanja in barvanja po cerkvi stal je nad 1000 gld. Izdelal ga je ljubljanski kamnosek Čamernik.

(Konec nasl.)

Na Dovjem, 26. marcija 1889. (Sv. misijon.) Kakor je bilo v „Danici“ že naznanjeno, smo obha-jali pri nas sveti misijon od 10—19. marcija, to je od prve postne nedelje do praznika sv. Jožefa. Vo-dila sta ga slavnoznana očeta iz Jezusove družbe: P. Doljak in P. Starè. Pridige sta častita gg. mi-sijonarja govorila z veliko vnemo in svetim prepri-čanjem, kar je odveč omenjati, ker sta že od drugih misijonov dobro znana. Škoda, da sta oba častita očeta misijonarja že precej pri letih (60 in 66) da P. Doljaka bolezen na jetrih muči, ki se pa smé z velikim veseljem ozirati v preteklost, ko vidi, koliko je v 23 letih (od leta 1866) misijonov vodil po vsih slovenskih pokrajinah, in ko že zdaj v drugo in tretje ravno tiste fare obiskuje in se sam prepričuje, koliko dobrega sadu je njegovo pri prvih misijonih vsejano seme že obrodilo. Zavoljo tako neumornega delovanja smemo po pravici P. Doljaka slovenskega Wennin-gerja imenovati ter mu prav iz serca voščimo, da bi se kmalo zopet čisto pozdravil in čverst dočakal 25letnice svoje misijonske delavnosti in še veliko let v družbi svojih tovarišev budil slovensko ljudstvo k pokori in boljšanju!

Tudi tukaj na Dovjem je g. Doljak zdaj že v drugo vodil sv. misijon. Pred 17 leti (1—8. marcija) sta mu pomagala P. Valjavec in P. Lempel. Koliko se je v teh letih že premenilo! Le gorečnost misi-jonarjeva ni nič odnehala in z enako navdušenostjo, kakor pred 17 leti, je tudi zdaj oznanoval pretres-ljive večne resnice. Pa tudi gorečnost tukajšnih fa-ranov, kakor jo P. Valjavec v svojih poročilih za časa prvega misijona hvali (glej „Danico“ l. 1877, str. 245. in 254.) še ni omerznila in tudi zdaj so se Dolžani — vsi od prvega do zadnjega, brez izjeme — kdor je le količkaj mogel, svetega misi-jona pridno in do konca neutrujeno vdeleževali, tako, da sta bila gg. misijonarja tega zelo vesela. Bog ohrani to ljudstvo pri tako dobri volji; gg. misijo-narjema pa poverni obilni trud že tukaj s čverstim zdravjem, tam pa s posebnim vencem, ki se spodobi takima vojskovodjema, ki sta že v tolikih bitkah pre-magala satana in mu že toliko in toliko tisuč duš iz oblasti iztergala!

Celi čas tukajšnega misijona se ni zgodila no-bena nerodnost, nobena nesreča; in če je tudi sv. misijon terpel 10 dni, je vendar še prekmalo minul in marsikteremu se je milo storilo, ko je videl misi-jonarja odhajati. — Pri spovedovanji sta pomagala, razun domačega župnika in začasnega duhovnega pomočnika gosp. Kačarja, tudi sosednja kaplana s Kranjske gore in z Jesenic: gg. Bernik in Pokoren.

Ker je bilo vedno po 5, oziroma po 6 spoved-nikov, ni bilo treba ljudem dolgo čakati pri spoved-nicah in jih je še iz sosednjih fará precejšno število svojo velikonočno dolžnost opravilo (misijonska spoved veljala je ob enem tudi za velikonočno spoved.) Ob-hajanih je bilo okoli 1200.

Poseben sad tukajšnega misijona je pa ta, da se je ustanovila pri tej priliki družba treznosti, in da se jih je že okoli 600 vanjo zapisalo. In ravno ta družba obeta stalen vspéh, ter naj boljši spomin

svetemu misijonu. Saj nas skušnja uči, da ravno pijančevanje in „šnopsarija“ je krivo, da nekteri tako hitro pozabijo na sklepe, o misijonu storjene, in se vernejo na pot hudobije. Tudi misijonski spominki, ki so se delili obhajancem, bodo marsikterega obvarovali pred padcem in ponavljanjem smertnih grehov.

Nekaj posebnega pri tem misijonu je bilo tudi to, da je 34 otrok pervikrat k mizi Gospodovi pristopilo, ki so se po prižganih svečah ločili od drugih pri skupnem otroškem obhajilu.

Kakor nas je pa sv. misijon z veseljem in tolažbo napolnil, tako nas je iznenadilo naznanilo, da je č. g. Janez Kačar, ki je sedem mescev živel tukaj v začasnem pokoji, za kaplana v Predoslje postavljen. Blagemu gospodu voščimo vse dobro za slovo, posebno pa, da bi si v novi službi zdravje še bolj vterdil, kakor pri nas; tukaj pa ga bomo posebno pogrešali tudi zato, ker bomo za naprej ob nedeljah imeli le po eno sv. mašo.

Temu sporočilu naj še pridenem nenavadno novico. Dan pred sv. misijonom smo namreč tukaj pokopali Urbašičevo Špelo, 40 let staro devico, ki je bila 24 lét neprenehoma v postelji. Bila je ves čas silno potepeljiva in le redkokdaj, da bi bila nad dolgo boleznijo potožila! Kaj pa nekteri bolniki počenjajo, ki komaj 24 ur ali 24 dni ležé! Brat imenovane pa tudi že 15 let leži in mu je tudi dolga pokora odločena, kakor jo je terpela sestra. Tu mora pač kristjan vzdihniti in reči: O kako čudna so pota Božja, in kdo jih bo spoznal!

Oblak.

Zakaj zakrivaš neba svit?
Oblak grozán, oblak temán;
Odplavaj proč, neblagovit,
Da vidim zvezdic broj krasán.

Ti nam zagrinjaš solnčni žar,
Ti gromonosén si oblak!
Odveslaj ti strahov kermar!
Si žalosti, britkosti znak!

Oj ti oblak, ti sercu mrak,
Le urno vozi se od tod!
Glej, srečno pot želi ti vsak,
Si vzročil dosti zlega, škod. —

„Zakrivam solnce, zvezde res,
In delam škodo tu in tam;
Veliko pa koristim vmés,
Zató, o človek, uk ti dam:

Oblak sercá preženi — greh,
Oj ta je grozen in strašan;
Prijeten v Božjih boš očéh,
Sijal ti bo najlepši dan.“ —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Dunaj. (Verske ali brezvérske šole?) V državnem zboru je bil na versti predštev naučnih

stroškov. To priliko so porabili prostomišljaki, da so pihali zoper versko šolo, cerkev in duhovstvo. Zoper resnico so terdili, da konservativci hočejo šolo duhovščini izdati in spravili so na dan take brezglavnosti, da bi se lahko Donova z njimi zagostila. Knez Liechtenstein, ki je že poprej bil stavil nasvèt za obnovljenje vérske šole, je v dolgem in neoveržljivem govoru to zadevo tako pojasnil, da so tudi umniši levičarji stermeli in sovražniki niso vedeli družega kakor lažnjive namene izmišljevati in potikati in pa psovati. Liechtenstein je moško in mirno dokazal, da njegova stran je od začetka novo (liberalno) šolo vedno pobijala in taka šola je nezmisel, ki je skoro v nobeni deželi ni, celo na Ogerskem, Laškem, Pruskem ne; taka šola je zopervérska, konservativci hočejo torej, da v šoli morate cerkev in država skupaj delati za omiko mladine. On s svojimi tovarši hoče: da bodo otroci v šolah po veri ločeni, kar je mogoče, — da naj se otroci v veri primérno in zadostno podučujejo, in da naj se naučni pomočki izvolijo vselej primérno ter previdno. Sedanji čas, je rekel, je na Avstrijskem za verski nauk le toliko oskerbljeno, kolikor v kaki družini za neljubo siroto. Večina učiteljev po deželah, pravi dalje, je res dobra in vérna, — sej tudi med njimi se nahaja gibanje za kerščansko šolo; toda drugi del učiteljev podkopuje kerščansko zavest, kar se razodeva iz govorov in sklepov marsikterih učiteljskih shodov, iz njihovih raznih časnikov in spisov itd. Deržavi gre vstanoviti načela za poduk, izpeljava teh naj se prepušči deželnim zborom. Minister Gautsch je priznal, da Liechtenstein je razodel celo versto pritežnosti proti posameznim vravnavam in slučajem v ljudski šoli, ki so vredne polnega premislika. (Nevolja pri levičarjih.) On pa, ko bode dal svoj glas kot svetovalec krone, se ne bo na nobeno stran čez mero nagibal. Levičarski govorniki so po svoji navadi in šegi lomastili tudi zoper ta govor, ter je prav čudno, kako so mogli po nekterih krajih tolike verske sovražnike voliti v tako važni državni zbor. Skorej kaže, da priti morejo še hujše šibe, ki Lojo narodom k sercu gnale, kakošne može je dolžnost voliti v postavodajne zbore, višje oblasti pa, da je verska odgoja neogibljivo potrebna v manjših šolah.

Rim. Amerikanski popotniki v Sveti deželi, 70 svetnih in 30 duhovnov, so bili 18. sušca pred sv. Očetom.

Papež so poterdili pravila za novo univerzo (vseučilišče) v Vašington-u, v Ameriki. Vsled tega je rektor te naprave, škof Keane, povabil na pogostovanje kardinalvikarija, rektorje rimskih visokih šol in kolegij, še drugih kardinalov, mnogo škofov in drugih gospodov z Angleškega in iz severne Amerike. Keane je napil papežu in razodel veselje, da mu je dano očitno zahvaliti se vsim prijateljem in dobrotnikom nove univerze. Glavna hvala, rekel je, gré sv. Očetu Leonu XIII, katerih klic k višjim študijam je zbudil misel za vstanovo univerze, čigar modrost je načrt vodila in čigar roka je vse dela vladala... Kardinal Parochi, ki je pri pogostovanji zastopal papeža, je na napitnico odgovoril in čestital Amerikancem zarad naprave visokih šol in po pravici preslavljal svobodo, ktero vživa Cerkev Božja v amerikanski republiki, v tem ko Evropa pod videzom svobode velikrat v sužnjost tlači Kristusovo Cerkev. (Kakor n. pr. vitezi izmed levičarjev, ki v sméh to-

varšem psujejo cerkev, katoliško duhovstvo in na vse kriplje odbijajo katoliško šolo!) Govornik zagotavlja, da nova univerza bode vterjevala temelje ameriške republike in pospeševala napredek in hvalo ondote dežele, ktera utegne svoj dan biti tudi še bramba sv. Cerkve! V podobnem pomenu so se glasila še dalje mnoge napitnice. Pač potreba bi bilo, da bi ameriška velikodušnost malo posvetila tudi sem čez veliko morje v stari svet na mladino in tudi včas na ktere učenikov. Na mladino, kateri se rado bolj častno zdí bedarije počenjati, „salamanderski“ poper tolči etc., celo včas po ulicah tuliti, kakor pa resno se naukov poprijeti. Na voditeljstva in učeništva pa, kajti marsikterih pedanterija meni, da vsaka glava nove dobe mora biti „ženij“ za vse mogoče tvarine, in če komu v enem malo spodletí, obsojen je, tudi naj večí revež, na veliko šolninsko globo, na zgubo leta, ali celo da mora — že blizo svojega poklica — šolo na kol obesiti, ter lahko sicer naj poštenejši značaj s tira pride, in se nima kam dhati.

Škof Keane potuje iz Rima v Nemčijo zaradi osebnih obravnav s profesorji, kakoršnih bode najberže pridobival za novo univerzo. Pot je odmenjena skozi Dunaj, Bratislav, Berlin, Fuldo, Monastir, Kolonijo, Bono, Würzburg in Freiburg.

Naglo razširjanje sv. vere. Statistika je sama na sebi zelo suhoparna. Vendar pa navdaja verska statistika z veseljem srcé kristjanu, kateri ljubi vse človeštvo. Številke najboljše govore, kako se razširja sveta vera med daljnimi narodi in divjaki. Ne bodem poročal, kako napreduje katoliška vera med protestantskimi narodi, zlasti na Angleškem in Nemškem.

Pred letom 1822 ni bilo v celi Afriki nobene škofije, nobene cerkve, razun v dveh ali treh mestih na obrežji sredozijskega morja. Zdaj je 16 apostolskih prefektur, 17 vikarijatov, 12 škofij in 2 nadškofiji na afriškem celini in na obrežnih otocih. Na skrajnem vzhodu bilo je leta 1822, v Indiji, na Kitajskem in Indokitajskem skupaj 12 škofov in eden ali dva misijonarja. Od teh sta prišla na Indijo 2, 6 na Kitajsko in 4 na Indokitajsko. Dandanes je samo na Indiskem polotoku in na Cejlonu 26 škofov in nadškofov, ter nad 1200 duhovnov. Indokitajska, Kitajska in Japonska štejejo skup nad poldrugi milijon vernikov, 50 vikarjev in apostolskih prefektov, ter 1400 misijonarjev in duhovnov domačinov. V Kanadi bilo je pred letom 1822 nekoliko katolikov v Quebec-u in pa v škofiji montrealški. Noben oznanovalec svete vere še ni prišel takrat v neizmerne pustinje, katere se prostirajo med otokom Vancoriver in Hudsonskim zalivom. En sam apostolski vikar je z dvema misijonarjema oznanoval ondi pravo vero. Danes je v obljudenih krajih že neštevilno cerkvá. Dva tisoč duhovnov, in 30 škofov vlada nad dva milijona duš.

V Zedinjenih državah bilo je leta 1822 devet škofij, katerih vsaka ni imela nad ducat duhovnov. Zdaj je ondi 77 nadškofov in škofov, 7000 duhovnov in deset milijonov vernikov. Oceanija bila je do leta 1830 brez katoliške vere; ravno tako tudi Nova Zelandija, osrednja Oceanija (Nova Kaledonija, Samos in Fidžiotoci) in zahodna Oceanija (sandviški, mačcheski in Thiti-otoci). Dandanes je na imenovanih otocih 23 škofij, 592 duhovnov in 707.000 vernikov. V Zedinjenih državah, kjer prevladuje protestanstvo,

in je okoli deset milijonov vernikov, vzdržujejo le-ti s prostovoljnimi doneski cerkve in duhovnike. Po celih Zedinjenih državah stavijo se z denarjem vernikov cerkve in stolice. Mesto Št. Pavel ravno zida cerkev, katera bode stala dogotovljena kake tri milijone frankov. Povsodi se lahko vidi, kako naglo se razširja prava Kristusova vera med poganskimi in krivoverskimi narodi. (Letture cathol. Boskove.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april).

a) Glavni namen:

Žert-e lakomnosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

A pohlep slednjič ne pogubi le duše, pohlep ne izgubi le nebeškega veselja človeku, ampak tudi zemeljsko srečo, ktere tako strastno išče, v ktero se popolno zakopje: pohlep stori svojo žertev že tukaj nesrečno. Če lakomnež nima, česar želi, tedaj ga muči neumno poželjenje, strastna zavist, ktero s strahom vidimo na obrazu mnogih, ali pa čujemo iz njih kletev, ki v resnici nimajo, česar potrebujejo, in onih šv mnogo številnejših, ki menijo, da imajo premalo za svoje čezmerne potrebe. Kako mora biti še le vse opustošeno e sercu teh nesrečnežev; zunanjščina je vendar le slaba podoba notranjščine! Če je lakomnež bogatin — teh je vedno in kakor drugače ni mogoče, le malo — tedaj si zna ta še veliko manj pomagati ter še veliko manj zatajevati, in preklicana lakota po zlatu postaja dan na dan hujša ter raste z njegovim premoženjem. In tudi sicer, koliko skerbi ga muči ter mu greni vživanje njegovega imetja, kako se mora dostikrat samega sebe sramovati zbog poniževanja, ktero mora večkrat okusiti v službi zatega mamona! Seveda so bogatini našega časa že precej pozabili sramovati se; ker sicer bi si vendar ne upali na beli dan in pred oči mnogo tisoč onih, katerih zaupanje so tako sramotno zlorabili, hoteč jih ugonobiti z umom in z igrami neizmerne potuhnosti. Kako bi tudi drugače se mogli prederzniti, v javnih zadevah le besedico čerhniti, ondi namreč, kjer se govori o Bogu in domovini in redu in časti, oni, katerih bog je zlato tele, katerim je svet denar, pri katerih je dobiček vedno in povsod in v vsakem oziru na dobrem glasu! Vendar vsa ta prederznost v mišljenji morda oslabi nekoliko čut reve brezmejne ničvrednosti, vendar nikakor ne more osvoboditi žertev lakomnosti.

(Dalje nasl.)

b) Posebni nameni:

5. S. Vincencij Fererij. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Več takih, ki so brez službe. Za odvrnjenje in odstranjenje pohujšanj. Več zašlih.

6. S. Celestin I. Da bi se odstranilo pomanjkanje duhovnov. Več posebno sovražnih in maščevanja željnih. Prav veliko bolnih in slabotnih.

7. V. postna ned. Herman Jožef. Premonstratski red. Važna dušna pastirstva. Prav veliko jetnikov. Več ženinov in nevest; mnogo zakonskih.

8. S. Albert Jeruz. Karmelski red. Več Bogu posvečenih oseb. Več vradnikov.

9. S. Valtruda. Da bi se čistost visoko cenila. Več sirot in na pol sirot. Da bi se ne zgubil sad mnogih spreobrnjenj.

10. S. Notger. Bavarska. Naši škofje. Več po rodu in dostojanstvu veljavnih lajkov. Več mlačnih in nebržnih.

11. S. Leon vel. Papež Leon XIII. da bi se kmalu srečno rešilo rimsko vprašanje. Prav veliko učiteljev in učiteljic in njih šole. Važne preskušnje.

12. Marija 7 žalost. Da bi se zbudilo zaupanje v moč Marijino. Prav veliko duhovnov. Na duhu bolni, boječi, taki, ki so brez tolažbe.

13. S. Hermenegild. Vredno velikonočno obhajilo. Prav veliko družin. Več na novo spreobrnjenih. Več hudo skušanih.

14. Cvetna nedelja. Da bi svet spoznal to, kar mu služi v mir. Prav veliko mladih ljudi, posebno dijakov. Več občin. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Božjasten revež za pomoč. — Neka bolna oseba. — Bolehen gosp. duhoven za pomoč. — Oseba, da bi ji ljubi Bog, na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega in Don-Boska, med tem ko bode opravljala tudi sama 9dnevnic, vterdil ljubo zdravje, ter ji podelil potrebno milost in pomoč, da, če je njegova sv. volja, se bode zamogla brez vsih ovir z veliko ponižnostjo in pravim spoznanjem pripravljati za imenitni stan, katerega želi v kratkem nastopiti. Uslišanje in zahvala objavi se v „Zgodnji Danici.“

Zahvale.

Oči so me dolgo časa hudo bolele, tako da nisem mogla svojega vsakdanjega dela opravljati, posebno pa sem imela po noči velike bolečine v očeh. Poskusila sem marsiktero zdravilo za to; pa mi nič ni pomagalo. Zdaj pa se obrnem z velikim zaupanjem k Mariji, Naši ljubi Gospej presv. Serca, k sv. Jožefu, k dušam vica, posebno pa sem se zatekla k sv. Antonu, kateremu na čast sem dala sv. mašo opraviti, in začela sem opravljati tudi devetdnevnic. In glej! pri sredi 9dnevnice že se mi je jelo boljšati in preden je bila tista končana, so bile oči popolnoma zdrave. In ker sem rekla, če zadobim zaželjeno zdravje, da hočem to po „Danici“ razglasiti, zato zdaj spolnim svojo obljubo, in rečem: Tisučera hvala naj bo Bogu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in dušam v vica za zadobljeno veliko milost, za zdravje v očeh!

V Loki, 30./3. 1889.

Marija Keržišnik.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Č. g. J. Porenta gre iz Št. Janža za kapl. v Leskovec; na njegovo mesto pa č. g. Jan. Bolta iz Šmihela pri Nov. m. — Č. g. L. Jenko

gre iz Šmarije v Ternovo pri Ilirski Bistrici; in č. g. Fr. Gregori iz Predoselj v Šmarijo.

Iz Ljubljane. V uršulinskem samostanu je bila 4. t. m. zopet izvoljena prednica čast. M. Antonija Murgeljnova. Bog daj svoj sv. blagoslov verli gospej prednici in spoštovani družini!

Novosti „Das Büchlein von den Elternpflichten, vom Pfarrer J. Deutz“ 1888. Obsega splošnje dolžnosti, potem dolžnosti oziroma na telo, — na dušo; pomočki odgoje. Na 142 stranéh veliko je rabnega, priporočevanja vrednega blaga. — Cena 47 kr.

Betrachtungen über die Pflichten des christl. u. priesterl. Lebens; Uebung des innerl. Gebetes. Abbé Chenart, prestavl. od J. Petry-a, 2 zvezka; 1889. C. 3 gld. 10 kr. Vvod nateza P. Choignonovo glasilo: „Wen wir nur durch die Ordination Priester werden, so werden wir nur durch die Betrachtung gute Priester.“ Cena 3 gld. 10 kr.

Napredek naših mladenčev v šolah in pri mizi. Ob koncu prvega pol leta se je iz srednjih šol skazalo s pričali od naših dobrotnikov podpiranih 116; iz malih šol pa njih 21. Večina vsih hodi v ljudsko kuhinjo. Iz srednjih šol jih je bilo 7 odličnih, 23 jih je slabo izdelalo, drugi dobro in za silo. Mali so kje razun enega vsi dobro opravili, njih 6 prav dobro. Orgljarski tukaj niso všteti, ker še le ob koncu leta dobijo spričalo, ali kaki izkaz. Iz gimnazije, kakor se iz tega vidi, jih je precej padlo in so se po nekoliko razleteli, n. pr. na Hervaško; sej ena sama muha je zadosti, da dijaka podere in kje bojo taki reveži, ki zakosijo po 3—5—7 soldov opoldan, dobili 20 gld. za šolnino na pol leta? Mnogi s potom na obrazu vse kote iztaknejo, da se rešijo, ter smejo še v šolo. V tej reči naj bi pač naši poslanci kaj storili, da bi se z reveži bolj usmiljeno delalo. Bo-li kdo zameril, ako se želijo tudi reveži olikati? Kakor poročajo „Novice“ (3. apr.) liberalnemu poslancu Dumreicher-ju na Dunaju „tudi to ni bilo prav, da kmečki sinovi hodijo v višje šole.“ Lepa reč! Ali res v olikani éri veljá: „Pauper ubique jacet!“ Lahko se primeri, da dijaku, ki na vsih stranéh pomanjkanje terpi, tudi v šoli spodletí. Naš „financ-minister“ tudi tacih ne pogubi „prima vista“, ker mu je dobro znano, da mnogi, ki so jim bili svoje dni *trojko* na vrat obesili, so bili pozneje ne prav redko naj večji gospodje, pa tudi naj boljši državljani. Le pogledjte nazaj na sošolce ali prijatelje! Naj bo dosti; „usus te plura docebit.“

Zdaj pa pogledjmo še v kuhinjo. V začetku aprila je „financ-minister“ dobil veliko polo, na kateri je bilo zapisano, da od 118 mladenčev, ki imajo ondi saj toliko hrane, da si vsak dobro „apetit“ zbudi, od teh tedaj ima plačati 205 gld. 29 kr. To pa verh tega, da za te in še za druge so skoz mesec in ob koncu znatni stroški. Nekteri dobijo kaj za hrano na dom, kaj k stanovanju itd. itd.

No, ali vegetiramo, ali se potapljamo: sôpemo še. Hvala Bogu in dobrotnikom!

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji. Čast. g. Peter Pikulič je dobil duhovnijo Dolenjo vas. Čast. g. Iv. Mlakar, admin. v Vodica, gre za kaplana v Buzet; č. g. Jož. Benković pa iz Buzeta ravno tako v Hrušico; in iz Hrušice č. g. Iv. Dolžan za administr. v Vodice.

Iz rimskega Martirologija.

6. sušca.

V Nikomediji ss. mučenca Viktor in Viktorin, ki sta bila skoz tri leta, s Klavdijem in njegovo ženo Baso vred, mnogotero terpinčena, zaperta v ječo in so ondi vsi svoje življenje dokončali.

V Terdoni je bil škof in mučenec Marcijan, pod cesarjem Trajanom, za čast Kristusovo kronan z mučeniško smertjo.

V Carigradu je bil sv. Evagrij ob času cesarja Valenta od katoličanov škof izvoljen, na cesarjevo povelje pregnan in je v pregnanstvu se preselil v nebesa.

Na otoku Cipru sv. Konon mučenec, ki so mu pod cesarjem Decijem v nogo žeblje zabili, ga prisilili pred vozom teči, pri čemur se je na kolena sklonil in je med molitvijo dušo izdihnil.

Dalje 42 mučencev, kateri so v Siriji dosegli palmo marterstva.

V Bolonji sv. Bazilij, škof, posvečen od papeža sv. Silvestra, ki je ondi z besedo in izgledom z vso svetostjo vladal svojo čedo.

V Barceloni na Španjskem blaženi Olegarij, v prvo kanonik, potem škof barcelonski in nadškof v Taragoni.

V Gandi (Gent), na Flanderskem, sv. Koleta, devica, priprosta pa zlo sloveča redovnica, ki je mnogo klarisarskih samostanov obnovila ter k izvirnemu ostrejšemu življenju zavrnila; glasovita je zaradi imenitnih čednosti in s premnogih čudežev. Papež Pij VII so jo prišteli med svetnice.

O tej poslednji svetnici še nekatere besede. Koleta ima svoje ime od sv. Nikolaja, prav za prav Nikoleta. Njen oče, pobožen tesar, je posebno častil sv. Nikolaja, zato je hčerko na to ime dal kerstiti. Njena posebno bogoljubna mati jo je zgodaj učila Boga se bati in čistost ljubiti, pa posebno častiti Kristusovo terpljenje in preblazeno Marijo Devico. Že otrok pri 4 letih je imela veliko veselje do molitve.

Ljubila je samoto. Ako pa je včasih prišla k drugim otrokom, je govorila z njimi od Boga in Zveličarja Jezusa, in pa kako nečimuren je svet. Njene besede so močno ginile otroke, pa tudi odrasčene. Za lepe in nacifrane obleke nič ni marala; toliko bolj pa je ljubila čistost. Nespodobne besede, pogleda od moškega ni mogla terpeti.

Naj ljubši dnevi so ji bili nedelje in prazniki, pa ne zato, da bi hodila na sprehod ali na obiskovanje, ali celo da bi dirjala na plese, kakor mnoge deklice dandanes, temveč, da je hodila v cerkev obiskovat Jezusa, poslušat pridige in svete nauke, spoved opraviti in sv. Rešnje Telo prejemati.

Po cerkvenem pravilu je včasih zbrala krog sebe druge deklice, govorila je z njimi — ne o lepih oblekah in posvetnih veseljah, ampak kako velika sreča je Boga ljubiti, kako lepa je nedolžnost, kako naglo mine vse posvetno. Govorila je ginljivo in živo, da so mnoge izmed njih postale prav bogoljubne in so celo naredile obljubo vedne čistosti.

Pisatelj njenega življenja, J. Ott, o tej priliki resno svari mnoge deklice sedanjega časa, ki vse drugači živé, si kdo vé kaj domišljujejo na svojo lepoto, rade slišijo, ako mlad prismodež ali star bedak jim priliznjeno govori, ne da bi jih rudečica spreletela; se kinčajo in lišpajo, stojé vedno pred ogledalom, po cele ure lasé vravnavaajo, v družčine letajo, se povsod skazujeajo, hočeajo vedno imeti naj lepšo obleko po naj novejši šegi in do kerví žulijo za denar uboge očete; iščeajo nevarnih znanj, beró spotikljive knjige, pozabijo pa na lepoto svoje duše, na čistost in nedolžnost svojega ubozega serca! Nedolžnost in mladostna sreča gre po vodi. Kaj jih še drugega hudega čaka, vzemi v roke življenje te svetnice in beri 6. sušca.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Prečast. gosp. dekan Mat. Kožuh 5 gld. — G. Štefan Dužnik 1 gld. — Čast. g. župnik Ign. Klučevšek 2 gld. — A. St. 2 gld. — Slavno ravnateljstvo Verhiške posojilnice po blag. g. Jelovšku 15 gld.

Za sv. Detinstvo: A. St. 1 gld. — Č. g. župnik Lor. Kristofič 2 gld. 30 kr. — Iz Horjula 26 gld. 50 kr. — Čast. g. L. Zaletel, kaplan v Mengšu, 56 gld. 86 kr. — Č. g. Ign. Vrančič, župnik v Zagradcu 16 gld. — Z Berda 68 kr.

Za pogorelce v Šempetru na Notranjskem: Preč. g. dekan Mat. Kožuh 5 gld.

Za bratovščino Sv. R. Telesa: Z Berda po č. g. župniku A. Kumeru 1 gld. 18 kr.

Za poškodvane z grozno povodnijov gornji Kini: „Parce nobis Domine!“ 26 gld.

Za zidanje cerkve na Brezji: Dva mladenčca „za dva kamnička“ 1 gld.

Za bratov. Naše ljube Gospé presv. Serca: Č. g. Janez Jarec, vikar v Libušnjem, 2 gld.

Za spominek † g. župnika Jož. Jeriča: Č. g. župnik Ign. Klučevšek 5 gld.

Za Macedonijo: A. St. 2 gld. za dečke v Zejtunu 2 gld.

Za zidanje cerkve v Kočevji: Čast. g. župnik Jan. Keršič 10 gld.

Za sirotišnico v Kočevji: Č. g. župnik Jan. Keršič 1 gld.

Za Marijanišče: G. J. Müller 3 gld. — G. Ant. Lesjak 2 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji čč. in preč. gg.: Župnik Jan. Keršič 1 gld.; neimenovan blag duhoven 10 gld.; premil. škof Janez Zobel 10 gld.; premil. škof Mat. Binder 20 gld.; duhovni oskerbnik Jož. Lukanec 2 gld.; župnik Jan. Vidergar 2 gld.; Ladisl. Manchart 3 gld.; Jož. Deiller 5 gld.; Albert Resch 3 gld.; Aleš Gvatzel 3* gld.; nadvojv. Antoinette 10 gld.; dekan Ant. Trubz 3 gld. 10 kr.; Bened. Klanczek 10 gld.; redempt. P. Kottenstette 8 gld. 87 kr.; preč. gosp. dr. Holzammer in dr. Lingg 4 gld. 75 kr.; vel. prednica M. Regina 17 gld. 76 kr. — Bog plačaj!

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. J v Meriam Parku: Vaša misel je prav dobra, prosim, nadaljevajte z lepo priliko. Kar obetate o g. T., je jako drago. V drugem se bode storilo, kar bo moč. Hvala in pozdrav.